

Kone nousi ja kiihdytti nopeasti melkein äänennopeuteen. Maisemat vilisivät kaukana alhaalla. Keskusteltuaan jonkin aikaa tulevien kollegoidensa kanssa, Erno päätti ajankulukseen lukea sähköistä rikosromania, joka hänellä oli kesken. Valitsemalla kuvakkeen älykännykkänsä näytöltä, hän sai virtuaalisen kirjan ilmaantumaan näkökenttäänsä älypiilolinssien välityksellä. Sivut kääntyivät ilmaa huitaisemalla, kiitos älypiilolinssien pikkuruisten kameroiden, jotka rekisteröivät hänen eleensä. Luettuaan noin tunnin verran kirjaa hän siirtyi katsomaan uutisia ja virtuaalitodellisuus valtasi hänen koko näkökenttäänsä luoden illuusion, että hän oli oikeasti uutisstudiossa tai läsnä uutisten tapahtumapaikoilla. Pienet langattomat korvanapit tuottivat äänimaailman. Uutisten pääaihe koski uusinta ilmastopakolaisten joukkosaapumista Eurooppaan. Uutisen yhteydessä kerrattiin myös, kuinka Yhdysvaltojen linja pakolaisvyöryyn suhteen oli jo tiukentunut niin pahaksi, että juuri ketään pakolaisista ei päästetty maahan edes ilma- tai meriteitse, ja Meksikon vastaiselle rajalle oli asetettu sotilaspartioita ja autonomisia konetuliaseita, jotka ampuivat surutta yli pyrkijät. Etelä-Amerikkaa olivat koetelleet vuoroin tuhoisat tulvat, vuoroin ankarat kuivuudet, ja nälänhätä oli saanut ihmisjoukot liikkeelle. Vuosikymmeniä sitten Yhdysvallat oli ryhtynyt rakentamaan muuria koko Meksikon vastaisen rajan pituudelle, mutta hanke oli hyytynyt kesken kaiken rahoituksen puutteesta ja muuri ehti kattaa vain neljäsosan rajasta. Suurinta osaa raja-alueesta valvottiin satelliittien ja miehittämättömien lentokoneiden avulla. Pari tuntia oli kulunut lähdöstä, kun he saapuivat Aasian itärannikolle. Pian alhaalla levittäytyi Japanin rannikko. Saarivaltion ylittäessään, he lensivät suoraan Tokion ylitse, joka oli nykyisin maailman suurin kelluva kaupunki. Se oli kehittynyt sellaiseksi pian sen jälkeen kun merenpinnan nousu oli jättänyt suurimman osan entisistä rakennuksista osittain veden alle. Japanin jäätyä taakse, alhaalla näkyi pelkkää merta, kunnes äkisti merestä alkoi erottaa useita vaaleita laikkuja. Laikut olivat muovijätteestä koostuvia lauttoja. Se merkitsi, että he olivat saapuneet Tyynenmeren itäisen jätepyörteen vaikutusalueelle. Pyörre oli tällä hetkellä kokonaispinta-alaltaan noin Kanadan suuruinen. Mergopolis sijaitsi jätepyörteen sisällä ja yksi sen tärkeimmistä tehtävistä olikin puhdistaa merta muovijätteestä. Pienikokoinen lentokone lasketui betonipylväiden varaan tuetulle kiitoradalle, jota ympäröi verkosto suurten ponttoonien varassa kelluvia, pohjaan ankkuroituja ja toisiinsa silloilla kytkettyjä saarekkeita, joiden päällä lepäsi erilaisia rakennuksia. Rakennukset olivat kevytrakenteisia ja pehmeäpiirteisen pyöreähköjä, vailla teräviä kulmia. Halla Kehrä seiso kiitoradan laitamilla katsellen kuinka kone hiljalleen rullasi pysähdyksiin. Hän lähti hölkkäämään kohti pysähtynyttä konetta. Autonominen renkailla liikkuva portaikko asetti itsensä koneen kärjenpuoleisen oven kohdalle. Ovi aukesi ja kolme matkustajaa ilmaantui ulos. Erno huomasi Hallan ja hymyili. Tämä odotti kunnes hän oli päässyt portaat alas ja sulki sitten hänet tiukkaan halaukseen. ”Onneksi olkoon! Olen ylpeä sinusta.” ”Kiitos”, Erno vastasi iloisesti. Halla irrottautui hänestä ja sanoi hymyillen: ”Kun olet kotiutunut asuntoosi, voin esitellä sinulle paikkoja.” Sen jälkeen kun Erno oli vienyt matkatavaransa omaan asuntoonsa, yhteen pienistä rakennuksista, jotka ympäröivät Greenforcen koulutuskeskusta, hän tapasi uudestaan Hallan kanssa. He kävelivät siltoja pitkin saarekkeelta toiselle, keskustellen innokkaasti, sillä he eivät olleet jakaneet kuulumisia kasvotusten moneen viikkoon. Halla otti puheeksi Suomen yllättävän säätilan muutoksen, josta oli uutisoitu myös kansainvälisessä mediassa. Vaikka tulvavesien jäätyminen rannikkokaupunkeihin ei itsessään ollut ennennäkemätön ilmiö, säätilan muutoksen nopeus oli ollut poikkeuksellinen. Erno kuvaili yksityiskohtaisesti tapahtumia oman kokemuksensa kautta. ”Olen huolissani. Koko ajan tuntuu ilmaantuvan uusia säähäiriöitä, joiden ennustaminen on vaikeaa. Taustalla vaikuttavat häiriöt ilmastomekanismeissa ovat näet edelleen osaksi hämärän peitossa. Tiedämme vain, että ongelma on suuri, mutta kukaan ei

edellenkään osaa sanoa, kuinka suuri siitä voi lopulta tulla.”, Halla päivitteli. ”Onko tuo...?” Erno kysyi häkeltyneenä huomattessaan valtavan, leveän, sylinterinmuotoisen tornin, joka kohosi ylös vedestä keskellä Mergolista. ”Kyllä. Mergoloksen fuusiovoimala”, Halla vahvisti ja jatkoi, ”Se tuottaa lähes kaiken Mergoloksen energiasta. Kaikista neljästä toimivasta fuusiovoimalasta maailmassa, tämä on kaikkein tehokkain. Sen on hyvä olla täällä Mergoloksessa. Merivesi toimii rajattomana vedyn lähteenä reaktion polttoaineeksi ja lisäksi eristää mahdollisen tulipalon, mikäli reaktori vaurioituu.” ”Kätevää.” Äkkiä Halla tarttui Ernoa kädestä ja lähti vetämään häntä eteenpäin. ”Tule. Haluan näyttää sinulle, minkä parissa työskentelen.” Halla ja Erno saapuivat suuren harmaan, hallimaisen rakennuksen ääreen, joka sijaitsi aivan Mergoloksen laidalla. ”Tämä on työpaikkani. Mergoloksen jätteenjalostuskeskus.”, Halla esitteli ylpeänä. Erno huomasi, että rakennuksen takaa lähti pitkä punainen putki, joka kellui veden pinnalla ja ulottui silmäkantamattomiin merelle. Halla, joka oli huomannut hänen ihmetyksensä, alkoi selittää: ”Se on roskankeräyskelluke. Merivirrat keräävät muoviroskat sitä vasten, ja sitten roskat kulkeutuvat näiden virtojen vaikutuksesta hiljalleen putken reunaa pitkin kohti jalostuskeskusta. Se on ankkuroitu tukevasti monesta kohtaa pohjaan, jotta se pysyisi paikallaan.” ”Olenkin joskus kuullut siitä. Mutta sen näkeminen oikeassa elämässä on silti hämmäntävää.” Lakattuaan ihmettelemästä roskankeräyskelluketta, Halla ja Erno suuntasivat jätteenjalostuskeskuksen ovelle ja astuivat sisään. Tilavassa aulassa oli rivistö erilaisia suuria keräysastioita. Niihin Mergolislaiset lajittelivat jätteensä. Halla vei heidät oven luokse jossa luki: Vain henkilökunnalle. Hän painoi sormensa sormenjälkitunnistimeen, ja ovi naksautti auki. Oven jälkeen alkoivat kapeat metalliset portaat ylöspäin. Kiivettyään portaat ylös, Erno huomasi seisovansa tasanteella, jota puhkoivat valtavat sylinterimäiset betonisäiliöt. Säiliöitä kiersivät koko niiden ympärysmitalta miltei ihmisen korkuiset plexilasi-ikkunat. Niistä näki sisälle säiliöihin, missä jätteet hajotettiin käyttökelpoisiksi raaka-aineiksi. Halla johdatti Ernon suurimman säiliön luokse. Säiliön pohjalla näkyi rökkiöittäin muoviroskaa. Roskia peitti omituinen kerros limamaista vihertävää massaa. ”Tuo mönjä on IEPO:n tieteellinen ylpeys”, Halla selosti, ”geenimuunneltu muovinsyöjäbakteeri, jonka aineenvaihdunta tuottaa lopputuotteena bioetanolia. IEPO:n laivat ja lentokoneet toimivat pääosin tällä samaisella bioetanolilla.” ”Vaikuttavaa”, Erno totesi. ”Työskentelen ryhmässä, jonka päätehtävä on valvoa, että kyseinen bakteeri jatkaa toimintaansa moitteettomasti, ja lisäksi tutkia, onko siitä mahdollista kehittää vielä tehokkaampi versio.”, Halla kertoi. Heidän palattuaan takaisin jalostuskeskuksen aulaan, Erno huomasi, että eräällä seinällä oli iso liuta kehystettyjä valokuvia. Hassua, ettei hän ollut hoksannut niitä tulomatalla. Erno meni tarkastelemaan kuvia lähempää. Kuvissa näkyi erilaisia merieläimiä. Oli kaikkea aina miekkakaloista meduusoihin, mutta huomiota herättävimpiä olivat kuvat erilaisista valaista. Joukossa oli myös sinivalas, suurin koskaan elänyt eläin. ”Siinä ovat kaikki tunnetuimmat sukupuuttoon kuolleet merieläinlajit”, Halla kertoi. ”Onpa niitä paljon”, Erno päivitteli. ”Niinpä. Planktonin voimakas väheneminen meriveden lämpenemisen ja happamoitumisen seurauksena on tehnyt tehtävänsä. Iso osa meriekosysteemien ravintoverkoista on romahtanut sen takia.” Erno tuijotti vielä ihmetellen kuvien määrää. Niitä oli todellakin paljon. Jatkuu